

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μεταφραστὴς *Κ. (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μεταφρ. Λάμπρου Ἐνυάλου, (συνέχ.). — ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ, κατὰ τὸ Γαλλικόν, ὑπὸ Ε. Πολιτάκη (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ Τρεμορ

ΕΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

10'

Ὁ Σερβὸς ἔμενεν ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος τοῦ σταθμοῦ τοῦ Νεβέρ, ἐνῷ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπεμακρύνετο, διευθυνομένη εἰς Παρισίους.

Ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις τοῦ κόμητος Ροβέρτου δὲ Σουβραὶ κατετάραξεν αὐτόν.

Ἡ φυγὴ τῆς Σολάνζης ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀρπαγὴ, ἂν πρὸ πάντων αὕτη διηγείτο λεπτομερείας τινὰς εἰς τὸν συνοδοιπόρον τῆς.

Ἀπῆλθε λοιπὸν τοῦ σταθμοῦ λίαν δυσηρεστημένος ὁ Σερβὸς καὶ μετέβη ἵνα περιέλθῃ τὰ καπηλεῖα τῆς πόλεως, ὅπως διέλθῃ τὸν καιρὸν τοῦ μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν κυρίων του.

Πέντε δὲν εἶχον παρέλθει λεπτὰ ἀφ' οὗ τοῦ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν, ὅτε ὁ κόμης δὲ Σουβραὶ ἐστράφη πρὸς τὴν συνοδοιπόρον του.

Ὁ κόμης ἐξεπλάγη.

— Μπα! εἶπεν ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἰσάξι σύ, Σολάνζη.

Ἦν ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ ἐκείνη τὴν ἀπάντησιν.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ ἀδελφὸς του ἐγνώριζον ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας τοὺς φύλακας τοῦ Σεβάν, ἰδίᾳ δὲ τὸν Φαρζεάς, πρὸς ὃν ἐδείκνυον πραγματικὴν φιλίαν. Εἶδον τὴν Σολάνζην πολὺ μικρὰν καὶ πολλὰκις ἐκράτησαν αὐτὴν εἰς τὰ γόνυτά των ὁσάκις διήρχοντο ἐκ τοῦ Ἐλάφω-Περάματος.

— Πῶς, κύριε Ροβέρτε; εἶπεν ἐρυθρῶς μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ποῦ πηγαίνεις, καλὴ μου κόρη;

— Εἰς Παρισίους.

— Μὲ πρῶτην θέσιν! Ἐλαβες λοιπὸν καμμίαν κληρονομίαν;

— Φεῦ! ὄχι.

Ὁ κόμης ἐξήταζε τὴν περιβολὴν τῆς Σολάνζης, τὸ διὰ γουναρικοῦ περιεραμένον ἐπανωφόριόν της, τὸν πῖλόν της, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦτο θαυμασιῶς ὠραία, καὶ ἐσκέπτετο.

— Μήπως σὲ ὠδήγησεν ὁ Σερβὸς εἰς Νεβέρ καὶ σὲ συνώδευσεν εἰς τὸν σταθμόν;

— Ναί, κύριε Ροβέρτε.

— Διάβολε! διάβολε! ἐψιθύρισεν ὁ κόμης δάκνων τὸν μύστακά του.

Ἡ Σολάνζη δὲν ἦν πλέον ἐρυθρά. Ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Ροβέρτου, κατέστη λευκὴ ὡς ὀθόνη, ὠρὰ καὶ πελιδνὴ.

— Εἰξεύρεις, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ σὲ ἀναγνωρίσω μὲ αὐτὴν τὴν ἐνδυμασίαν; Ὁμοιάζεις μὲ μικρὰν κυρίαν! Καὶ τί θὰ κάμῃς εἰς Παρισίους, κόρη μου;

— Θὰ μάθω ἐν ἔργον διὰ νὰ ζήσω.

— Ποῖον;

— Δὲν ἀπεφάσιζα ἀκόμη.

— Διάβολε! διάβολε! ἐπανάλαβεν ὁ κόμης. Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἐνυμφεύεσαι.

— Ὡ! ὄχι, ὄχι, εἶπεν ἐκείνη ζωηρῶς.

— Ναί· μὲ τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ. Μοι τὸ εἶπε πολλάκις ὁ ἴδιος. Καὶ ὁ Φαρζεάς τὸ ἠλπίζεν ἐπίσης.

— Ἀληθῶς; ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς ἀπέτυχε.

— Ἀπέτυχε; Εἰμπορῶ νὰ μάθω διατί;

Ὁ κόμης ὁμιλῶν ἀφῆκε τὴν θέσιν του καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς Σολάνζης, ἣν περετῆρει ἀτενῶς, ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς της.

Δὲν ἦν ἀπλὴ περιέργεια, ἥτις εἴλκυεν αὐτόν.

Ἠγάπα τοὺς Φαρζεάς, εἰς δὲ τὴν φυγὴν ἐκείνην καὶ τὴν ρῆξιν τοῦ τόσῳ ποθητοῦ δι' αὐτοὺς γάμου, ἐμάντευεν ἐν ἐκ τῶν δραμάτων, ὧν βρίθκει ἡ κοινωνία, καὶ τὰ ὁποῖα ἀγνοεῖ.

Μηνῶν τινῶν διαμονὴ εἰς Παρισίους θὰ ἤρκουν ἵνα καταστήσωσι τὴν Σολάνζην ἱκανὴν νὰ ὑποκριθῇ· ἀλλὰ τὸ τραῦμα αὐτῆς ἦν ἐτι πρόσφατον καὶ αἰμάρσον, ὥστε ἠδυνάτει ν' ἀποκρύψῃ αὐτὴ ἐνῶπιον δὲ τοῦ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλου ἐκείνου δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ψευσθῇ.

— Δὲν εἶμαι ἀξία νὰ γείνω σύζυγος τιμίου ἀνθρώπου, εἶπεν.

— Διάβολε! διάβολε! εἶπεν ὁ κόμης διὰ τρίτην φοράν. Τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Λοιπὸν, πτωχή μου κόρη, τὸ ταξείδιον αὐτὸ εἶναι φυγὴ;

Ἐκείνη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ εἰσαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κυρίου Σερβὸς; Ὁ Σερβὸς εἶναι ὁ ἀνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης, ἡ ἀφοσιωμένη ψυχὴ τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου. Σὲ συγχαίρω, μικρὰ μου! Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν ὑπώπτευσα τίποτε ἐξ ὧν μανθάνω. Τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπόν σου μὲ ἠπάτησεν ὡς ἀνόητος ποῦ εἶμαι. Εἰς τοῦτο δύνασαι νὰ καυχηθῇς. Καὶ ποῦ θὰ κατοικήσῃς εἰς Παρισίους;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης.

— Ὁραία συνοικία. Εἰς τίνο;

— Εἰς μίαν κυρίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔχω συστατικὴν ἐπιστολήν.

— Τί ἔργον κάμνει ἡ κυρία αὕτη;

— Ἀνχνώσατε, εἶπεν ἡ Σολάνζη τεινουςα αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν τοῦ κόμητος.

— Ὁ χαρκατῆρ τοῦ Ὀλιβιέρου, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ κύριος δὲ Σουβραὶ. Ἐχει καλὰς γνωριμίας! Καὶ ἡ μήτηρ σου γνωρίζει τοὺς σκοποὺς σου;

— Ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶν.

— Δὲν ἀντέστη;

— Ὁχι.

— Τὸ κακὸν λοιπὸν ἦτο ἀνεπανόρθωτον;

Ἡ Σολάνζη ἔδηξε τὰ χεῖλη, ἑτοιμος νὰ κλύσῃ· δὲν ἐπειράθη νὰ δικαιολογηθῇ.

Πρὸς τί;

Ὁ κύριος δὲ Σουβραὶ ἠλλαξεν αἰφνης ὕψος. Ἐγνώριζεν ὅτι ἤθελεν.

Ἐλαβε τὰς χεῖρας τῆς συνοδοιπόρου τοῦ καὶ τῇ εἶπε μετὰ τρυφερότητος:

— Ἡσύχασε, πτωχή μου Σολάνζη. Ὁ πύργος ἦτο πολὺ πλησίον τῆς καλύβης. Ἦτο μοιραῖον. Ἐχεις τὰς θλίψεις σου, ἔχω καὶ ἐγὼ τὰς ἰδικὰς μου. Θὰ εἴμεθα γείτονες. Ἐσο βεβαία, ὅτι θὰ ἔχῃς ἕνα φίλον πλησίον σου.

— Θὰ κατοικήσετε καὶ σεῖς εἰς Παρισίους;

— Ναί.

— Ἀφίνετε τὸ Σουβραί, ὅπου τόσον πολὺ εἴσθε εὐχαριστημένοι ;

— Καὶ σὺ ἦσο εὐτυχὴς εἰς Ἑλάφων-Πέραμα καὶ ὅμως τὸ ἐγκαταλίπεις !

— Εἶν' ἄλλθές.

— Ἦσο πλησίον τῶν γονέων σου, τοὺς ὁποίους ἠγάπας.

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, ἀφῆκε δὲ τὴν κεφαλὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί ἦν ἐπίσης ἀπελπισ ὅσον καὶ ἡ δυστυχὴς ἐκείνη κόρη, ἥτις ἔχυνεν ἐνώπιόν του σιωπηλὰ δάκρυα.

Ἑλάτρευε τὴν ἐξαδέλφην του Ἑλένην, καὶ ὡς ἡ Σολάνζη, ἐχωρίζετο ἐκείνης, ἦν ἠγάπα.

Ὡς ἐκείνη, μετέβαινε νὰ ζητήσῃ εἰς τὴν τύρβην τοῦ παρισίου κόσμου τὴν λήθην, ἣν δὲν θὰ εὕρισκεν ἴσως καὶ ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἄλλαχοῦ.

Ὅπως πάντες οἱ περιπαθῶς ἀγαπῶντες, ἐπόθει τοσαύτην διὰ τὴν Ἑλένην εὐδαιμονίαν ὅσην καὶ δι' ἐαυτόν, ἀπεμακρύνετο δὲ τοῦ Σεβάν φοβούμενος ἀπαίσιον δι' ἐκείνην μέλλον.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου οὐδόλως προσιωνίζετο διὰ τὴν δεσποινίδα δὲ Ροσεβιέλ ἀνέφελον εὐτυχίαν.

Ἡ περίστασις τῆς Σολάνζης ἐπεκύρου τὰς ἀμφιβολίας αὐτοῦ καὶ τὰς κακολογίας τῶν φίλων τοῦ κόμητος.

Ἡ συνάντησις αὕτη ἐχρησίμευσεν ὡς σύνδεσμος τῶν δύο ὁμοιοπαθῶν ἐκείνων ὑπάρξεων.

Ἡ Σολάνζη ἦν εὐτυχὴς, συνδεθεῖσα μετ' ἀνθρώπου, περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ὁποίου δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅστις πρὸ πολλοῦ τὴν ἐγνώριζε, καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ ἐνίοτε περὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς της καὶ περὶ ἐκείνων, οὓς μετὰ τοσαύτης θλίψεως ἀφῆκεν.

Ὁ κύριος δὲ Σουβραί ἔχαιρεν ἀφ' ἐτέρου, ὅτι ἐγνώρισε τὰς λεπτομερείας ὑποθέσεως, ἥτις θὰ διεκινδύνευε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς κομῆσεως δὲ Τανναί.

Ὅτε τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας ὥραν, ἡ Σολάνζη καὶ ὁ κόμης Ροβέρτος ἀφίκοντο εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Παρισίων, ὁ δεσμός, ὁ ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν δακτύλων τοῦ Μορβάν, εἶχε πεχυθῇ δι' ἀμοιβαίων εἰλικρινῶν ὑποσχέσεων.

Ὁ Ροβέρτος ἐνφύλασεν ἁμαξάν καὶ ὠδήγησε τὴν συνοδοιπόρον του εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης.

Τότε μόνον ἀφῆκεν αὐτὴν, ἀφοῦ ἤκουσε τὴν μεγάλην τῆς οἰκίας θύραν ἐπακλειομένην.

Ἐπὶ τινος ἐξώστου τοῦ πρώτου πατώματος, φωτιζομένου διὰ τῶν πολυφώτων τῆς ὁδοῦ, τὸ ὄνομα τῆς Φελισίδος ἀπήστραπτε γεγραμμένον μεγάλους χρυσοῖς γράμμασιν, ἡδὺ δὲ φῶς, διαφαινόμενον διὰ τῶν κεντημένων παρκαπετασμάτων τῶν δύο παρθύρων, ἐμαρτύρει ὅτι ἠγρύπνουν ἔτι, ἀναμένοντες τὴν διὰ τοῦ τηλεγραφήματος τοῦ κόμητος ἀναγγελθεῖσαν ταξειδιώτιδαν.

Τότε μόνον ὁ κόμης δὲ Σουβραί εἶπε τῷ ἁμαξηλάτῃ τὴν διεύθυνσίν του :

— Μέγαρον Νεβέρ, ὁδὸς ἀγίου Αὐγουστίνου.

Κ'

Ἡ Σολάνζη ἀληθῶς ἀνεμένετο.

Ἡ γυνὴ δ' ἡ ἀναμένουσα αὐτὴν ἀπελάμβανε μεγάλης φήμης.

Ὁ κόμης Ὀλιβιέρος ἐγεννήθη κεκτημένος πάντων τῶν προσόντων τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας.

Δὲν ἦτο ἄμοιρος εὐφυΐας, τὸυναντίον μάλιστα.

Ἀλλ' ἐν τῷ βίῳ του συνῆψε σχέσεις μετὰ γυναικὸς πανουργοτέρας αὐτοῦ καὶ πολλῶν ἄλλων, καυχωμένων ἐπὶ διπλωματίας καὶ πονηρίας.

Ἡ γυνὴ αὕτη οὐδ' εἰς τὰς βαθμίδας θρόνου ἐγεννήθη, οὐδ' ἐπὶ τῶν γονάτων δουκίσσης ἀνετράφη.

Ἦτο ἡ δεσποσύνη Φελισίς, ἐπιστημότης ἐκλείψασα νῦν ἐκ τοῦ ἀγωνιζομένου συμφετοῦ, τοῦ συνωθουμένου καὶ ἀλληλομαχομένου, ὅπως ταχύτερον ἀποκτήσῃ ὀγκώδη δεσμίδα προσοδοφόρων τίτλων.

Κατ' ἄρτιον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 47 οἰκίας, ἐν τῇ ὁδῷ Εἰρήνης.

Ἡ Φελισίς ἦν ἀπλῶς ράπτρια συρμῶν. Δὲν ἦτο ὅμως κοινὴ ἐργάτις, ἀλλὰ καλλιτέχνις· δὲν ἦτο ἔμπορος, ἀλλὰ μεγάλη κυρία· δὲν ἦτο ράπτρια ἐνδυμάτων, ἦτο νηρῆς.

Ἡ Φελισίς ἦτο πλουσία καὶ ἐπόθει ἔτι μᾶλλον νὰ πλουτίσῃ. Δὲν τολμῶμεν νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι διὰ μόνης τῆς ἱκανότητος ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ κατασκευάζειν πῖλους, τοῦ πτύσσειν τὰς ταινίας, τοῦ λειοσηρικὸν καὶ τὸ ἀνάκροκον, τοῦ τοποθετεῖν ἐν ἄνθος, τοῦ προσδένειν μετὰ χάριτος ἓνα κόμβον, ἀπέκτησε τοσαῦτα πλούτη. Ἡ ἐκλεκτὴ πελατεία, ἡ συχνάζουσα οὐχὶ τὰ καταστήματά της, ἀλλὰ τὰς αἰθούσας της, ἐξήγει ἐπαρκῶς τὴν προέλευσιν τῆς περιουσίας της.

Ὁ κόσμος δὲν ζητεῖ πλείοτερον.

Ἄλλως τε ὁ κόσμος προσήρχετο παρὰ τῇ Φελισίδι, οὐχὶ δὲ ἐκείνῃ εἰς αὐτόν.

Διὰ τὰς μαρκησίας καὶ τὰς κεφαλαιούχους, καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς ἀπλᾶς ἀστάς, ἡ Φελισίς δὲν ἦτο γυνή, ἀλλὰ ράπτρια. Οὐδὲν πλέον.

Διὰ τοῦτο ἀπείρως ἐμίσει τὰς πελατίδας αὐτῆς. Ἐκάλυπτεν ὅμως τὸ μῖσος διὰ περιποιήσεων καὶ τρόπων εὐγενῶν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Σολάνζη εἰσῆρχετο εἰς τὸν διαδρόμον τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 47 οἰκίας, ἡ δεσποσύνη Φελισίς, περιβεβλημένη πρῶτῃν μεταξίνην ἐσθῆτα, ἀνεπαύετο ἐπὶ εὐρέος καὶ μαλθακοῦ ἀνακλίντρου, ἐν τῷ δωματίῳ της, οὕτως οἱ τοῖχοι ἐκοσμοῦντο διὰ κιτρινοχρόου λειοσηρικοῦ.

Ἀκούσασα τὸν κρότον τῆς ἐν τῇ ὁδῷ σταθείσης ἁμαξῆς, εἶπε ραθύμως πρὸς τινὰ ἡλὴν, ξανθὴν, μελανὴν φοροῦσαν ἐσθῆτα, μετὰ λευκοῦ λεπτοτάτου περιζώματος καὶ ἔναντι αὐτῆς καθήμενην :

— Πήγαινε λοιπόν, Ἰουλί. Θὰ ἦναι

ἡ κόρη ἐκείνη. Εἶμαι πολὺ περὶεργος νὰ τὴν ἴδω.

Ἡ Ἰουλί ἦν ἡ θαλαμηπόλος καὶ ἡ ἐξ ἀπορρήτων τῆς Φελισίδος. Ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ.

Φυσικῶς, ἡ ράπτρια ἦν ἐξαίρετου καὶ θαλλούσης ὑγείας, ἂν καὶ δὲν ἦτο πλέον εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ὑπερβάσασθαι τὸ τεσσαρακοστόν.

Ἀλλ' ὑψηλὴ καὶ εὐσωμος, μετὰ θαυμασίας ἐνδεδυμένη κομψότητος, μὲ εὐρωστον τράχηλον καὶ οὐχὶ ὑπερμέτρως ἀνεπτυγμένα τὰ στήθη, ἦν ἔτι ἀρκούντως ὠραία καὶ ἐπίχαρις.

Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἦτο ἀποτρόπαιος μέγαιρα, ρυπαρὰ καὶ μέθυρος, θυρωρὸς μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ θυγάτηρ αὐτῆς τῇ παρέσχεν βίον ἀνετον εἰς τινὰ ἐργατικὴν παροικίαν, κατὰ τὴν ὁδὸν Βουλῆ, εἰς τὸ προάστειον τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου.

Ὁ πατήρ της, ὑπάλληλος τῶν σφαγείων, ἀγριὸς καὶ κτηνώδης, ἐφονεύθη ὑπὸ ταύρου, ὃν ἡ ὁσμὴ τοῦ αἵματος κατέστησε μανιώδη.

Ἡ Φελισίς ἐζῆσε δέκα καὶ τρία ἔτη εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Βουλῆ ρυπαρὸν οἶκημα, δεχομένη πλείοτερα κτυπήματα ἢ καλὰς συμβουλὰς, καὶ τίς οἶδε ποῦ θὰ κατέληγεν, ἂν μὴ ἡμέραν τινὰ διήρχετο ἐκ τῆς συνοικίας τάγμα μεταβαίνον εἰς Βενσέν, τοῦ ὁποίου ὁ διοικητὴς ἐμάντευσε τὴν μέλλουσαν καλλονὴν τῆς ἀθλίας ἐκείνης ρακενδύτου κορασίδος.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ ταγματάρχης ἐπανῆλθεν εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην, συνήντησε τὴν μικρὰν καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς, παραμεληθεῖσαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Συνεπλήρωσεν αὐτὴν καθ' ὅλα.

Ὁ ταγματάρχης ἔσχε τὴν ἐξαίρετον ιδέαν νὰ δώσῃ ἐν ἔργον τῇ προστατευομένῃ του. Διὸ ἐτοποθέτησεν αὐτὴν παρὰ τινι πεφημισμένῃ ραπτρίᾳ συρμῶν, πρὸς ἣν προκατέβαλε πεντακόσια φράγκα διὰ τὰ πρῶτα αὐτῆς μαθήματα.

Σπεύσωμεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐπληρώθη ταχέως δι' ἀχαριστίας.

Ἐπὶ πλέον, ἡ Φελισίς ἐν τῷ σταδίῳ της ἦν ἀρκούντως ζωηρά, δεχομένη γεύματα πολυτελῆ ὑπὸ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν νέων τῆς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας, εἰς ἣν εἰργάζετο.

Ὁ κόμης Ὀλιβιέρος εἰς ἡλικίαν εἴκοσι δύο ἐτῶν ἠράσθη αὐτῆς.

Ἐκείνη ἦτο τότε εἰκοσιεπταετής.

Κατόρθωσε νὰ δεσπόσῃ αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ τῆς νεανικῆς παραφοράς. Ἠρκέσθη δὲ νὰ τῷ ἀποσπάσῃ μόνον ὅσα χρήματα τῇ ἐχρεάζοντο διὰ τὴν ἰδρύσιν τοῦ καταστήματός της, ἐνῷ ἠδύνατο πολὺ περισσύτερα νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ.

Αἱ ἐργασίαι αὐτῆς προώδευσαν. Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἀνῆκεν εἰς τὴν πέλαιάν της, τὴν δὲ ἐσπέραν, εἰς οὐδένα ἐδίδε λόγον, πῶς διήρχετο τὸν καιρὸν της.

Ἀπεσπασθὴ ταχέως τοῦ κόμητος δὲ Τανναί· ἔσχεν ὅμως τὴν ἐπιδειξιότητα νὰ μείνῃ φίλη αὐτοῦ καὶ σύμβουλος εἰς τὰς

δυσχερεῖς περιστάσεις, εἰς ἃς συχνάκις ἐκείνος εὐρίσκετο, ἔνεκx τῆς βικιότητος τῶν παθῶν του.

Λαβοῦσα τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ὀλιβιέρου ἠνώνησεν ὅτι πρόκειται περὶ νέας ἐρωτικῆς περιπετειάς.

Ἡ Σολάνζη ἐθαμβώθη εἰσελθοῦσα εἰς τὴν πολυτελῆ ἐκείνην κατοικίαν τὴν πλήρῃ ἐπιπλῶν καὶ εὖοσμον ἐξ ἄρωμάτων, ἅτινα οὐδόλως ὁμοιάζον πρὸς τὰς ζωογόνους ἀναθυμιάσεις τοῦ δάσους τοῦ Μορβάν.

Μαλθακοὶ τάπητες ἐκάλυπτον τὸ ἔδαφος, οἱ δὲ τοῖχοι, αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἐκοσμούντο ὑπὸ παραπετασμάτων ἐκ μεταξίνου ἢ χινώδους ὑφάσματος.

Μόλις ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸν δαίδαλον ἐκείνον, τὸν ἀτελῶς φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ κηροπηγίου, ὅπερ ἐκράτει ἡ θαλαμηπόλος προπορευομένη αὐτῆς.

Ἡ Ἰουλία ἀνῆγειρε παραπέτασμα θύρας ἐκ κιτρίνου δαμασκηνοῦ ὑφάσματος καὶ ἡ Σολάνζη εὐρέθη εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον τῆς Φελισίδος.

Ἡ δεσποσύνη Φελισίς τῇ ἐφάνη ἐπιβλητική καὶ μεγαλοπρεπής.

Ἦτο μελαγχροινὴ ὥσπερ Ἀνδελουσία, μὲ μελανὴν κόμην καὶ ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας.

Ἐθηκε δίσπτρα ἐπὶ τῆς ἐλαφρῶς ἀναστρεφόμενης ρινὸς αὐτῆς, τῆς δηλούσης θρασύτητα καὶ φιληδονίαν, ἡτένισεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἄγνωστον καὶ εἶπεν αὐτῇ :

— Πλησίασε, κόρη μου.

Ἐνευσε τῇ Ἰουλίᾳ, ἥτις ἀπήλλαξε τὴν ταξιδιωτικὰ τοῦ ἐπανωφορίου καὶ τοῦ πύλου της. Ἡ Φελισίς παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

Μεθ' ὃ ἡτένισε τὴν θαλαμηπόλον της. Τὸ βλέμμα ἐκείνο ἐξέφραζεν ἀληθῆ θαυμασμόν.

Συγχρόνως ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος.

— Ἄν ἐννοῶ καλῶς, ὅ,τι μοὶ γράφει, ὑπέλαβεν, εἰσθε ἀπλῆ χωρική.

— Σχεδόν, κυρία.

— Θυγάτηρ ἐνὸς φύλακος.

— Μάλιστα, κυρία.

— Ἐχεις συνηθείας ἀγροτικὰς ;

— Ἐξὼν πλησίον τῶν γονέων μου. Ὁ πατήρ μου εἶναι ἐκ Μορβάν καὶ ἡ μήτηρ μου Κορσικανή !

— Ἄ ! Κορσικανή ! Ρέει λοιπὸν κορσικανὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας σου !

— Ὁ πατήρ μου ὅτε ἦτο στρατιώτης, ἐνυμφεύθη εἰς Σαρτένην τὴν μητέρα μου.

— Ἐννοῶ. Φαίνεται ὅτι ὁ κόμης ἀνέλαβε πρὸς σέ ὑποχρεώσεις. Θὰ ὁμιλήσωμεν βραδύτερον. Μὲ παρκαλεῖ νὰ σέ ἐξοικειώσω μὲ τὸν βίον τῶν Παρισίων. Δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι, ἂν ἦσαι εὐφυῆς, εἰσέρχου διὰ τῆς ὠραιότερας θύρας. Μοὶ ἀρέσκεις. Ἐχεις λοιπὸν δύο προστάτας ἀξίζοντας πολὺ, τὸν κόμητα καὶ ἐμέ. Ἀρκούν σὺν αὐτῷ ἀπόψε. Εἰσαι κουρασμένη. Αὖριον ἡ Ἰουλίᾳ θὰ σέ ὀδηγήσῃ ὅπου πρέπει διὰ νὰ προμηθευθῇς τὰ ἀναγκαῖα οὐκ ἔστι σοί, δηλαδὴ πολλὰ πράγματα. Τώρα πῆγναι ν' ἀναπαυθῇς. Ἡ Ἰουλίᾳ θὰ σοὶ εὖρῃ ἐν δωματίον εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν.

Ἐπὶ τοῦ πηρόντος θὰ σέ φιλοξενήσω.

— Ἄ ! κυρία, εἶπεν ἡ Σολάνζη συγκινημένη, πόσον εἰσθε καλὴ !...

— Εἶσαι νέχ, κόρη μου, εἶπεν ἡ Φελισίς. Καλὴ ! εἶναι κολακεία, τὴν ὁποίαν δὲν ἀξίζω. Ἐν τούτοις, καλὴ διὰ σέ, νά, θὰ ἤμμι ἂν μὲ ἀκούσης. Πήγναι ν' ἀναπαυθῇς, ὠρεῖα μου.

Μετ' ὀλίγον ἐσήμκνε μεσονύκτιον. Ἡ Ἰουλίᾳ ἐπανῆλθεν.

— Ἄχ ! κυρία, εἶπε, τί καλλονή !

Ἡ Φελισίς εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀνακουφισθῇ μετὰ τὸ ἐπίσημον πρόσωπον, ὅπερ ὑπεκρίθη.

Ἡ μοσχομάγκα τῆς ὁδοῦ Βουλὲ ἀνέφάνη.

— Σὲ πιστεύω, εἶπεν, ἄμα συνειθίσθῃ θὰ κάμῃ νὰ πηδοῦν τὰ χαρτονομίσματα.

Καὶ καθισταμένη πάλιν σοβαρά :

— Δὲν εἰξεύρω διατί, εἶπεν, ἐγώ, ἡ ὁποία οὐδὲν ἀγαπῶ, νομίζω ὅτι θ' ἀγαπήσω αὐτὴν τὴν μικράν.

— Ἡ κυρία δὲν μὲ χρειάζεται πλέον ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλίᾳ.

— Ὅχι.

— Καλὴν νύκτα, κυρία.

— Καλὴν νύκτα, Ἰουλίᾳ. Πρόσεχε αὐτὴν τὴν κόρην.

— Ἐστὲ ἥτυχος, κυρία.

Ἡ Φελισίς ἠγέρθη καὶ ἐτοιμαζομένη νὰ κατακλιθῇ, ἐπανέλαβε δεκάκις :

— Θελητική, ἀληθῶς, χαριτωμένη !

ΚΑ

Ὑποχρεούμεθα, πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν ἐκτύλιξιν συμβεβηκότων, ἅτινα προέκυψαν ἐκ τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀφηγήθημεν, νὰ γνωρίσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν δύο ἐπιστολάς, ἀνταλλαγείσας μετὰ τῶν προσώπων τῆς διηγήσεως ἡμῶν, καὶ ν' ἀναγγείλωμεν αὐτοῖς τὸν θάνατον τοῦ γέροντος μαρκησίου δὲ Τανναί, ἐπελθόντα ἐν περιστάσεσιν, ἐξ ὧν ἡ δικαιοσύνη συνεκινήθη, χωρὶς ἄλλως τε οὐδὲν ν' ἀνκαλύψῃ, ὅπερ συχνάκις συμβαίνει.

Ἰδοὺ κατὰ πρῶτον αἱ δύο ἐπιστολαί :

Ἡ κόμηςσα Ἐλένη δὲ Τανναί-Κουλάνζ πρὸς τὴν βαρὼννην δὲ Μονταμπίρ, ὁδὸς Βιλεδικ εἰς Παρισίους.

Βενετία, 22 Μαρτίου 1868.

Ἄγαπητή μου Λουίζα,

Ὁλκτειρόν με. Στενοχωροῦμαι μέχρι θανάτου καὶ βδελύσσομαι τὴν Ἰταλίαν ὅλην, ἰδίᾳ δὲ τὴν Βενετίαν, ἔνθα εὐρισκόμεθα ἀπὸ τοῦ τέλους Δεκεμβρίου. Ὁ Ὀλιβιέρους εἶνε ἐνθουσιώδης, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ πῶς δύναται τις νὰ ζήσῃ ἐνταῦθα μίαν ὥραν.

Τίς λοιπὸν ἀποδίδει ἀνταρκτικὴν ποιήσιν, εἰς τὴν φεῦ ! ἐκπεσοῦσαν πόλιν τῶν δογῶν ;

Ἡ ἐπὶ τῶν προσόψεων τῶν παλατιῶν γεγραμμένη ἱστορία συντρίβεται καὶ καταπίπτει ὅλον ἐν εἰς κόριν μετὰ τῶν ἐπιμαρτυρουσῶν αὐτὴν πετρῶν. Αἱ γόνδολαι εἰσὶ κατηφεῖς, ὡς τὰ πλοίαρχα τῶν λιμνῶν. Περῆλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν ἁσμάτων,

τῆς προφύρας, τοῦ ἀνακρόκου, τῶν μανδολίνων !

Εἰς ἐπίμετρον, βλέπει τις ἐπαίτας εἰς ὅλας τὰς θύρας καὶ ἀθλίας ρακενδύτους γυναῖκας εἰς πάσας τὰς βαθμίδας.

Τὸ πᾶν μοὶ φαίνεται ἐρημον, θλιβερόν, ἀθλίον.

Ἰσως ἡ ψυχικὴ κατὰστασις, εἰς ἣν διατελῶ μὲ καλύει τοῦ νὰ ἐκτιμήσω τὰ θέληγτρα τοῦ τόπου τούτου.

Διατί ἐπὶ τέλους εἶμαι μελαγχολική ; Δύσκολον μοὶ εἶνε νὰ τὸ ἐξηγήσω. Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ποθῶ τὰ ὄρη τοῦ Μορβάν καὶ τὸ ἄλσος μου τοῦ Ροσεβιέλ, τὸν οἶκον τῶν γονέων μου, ὡς καὶ αὐτὸν τὸν γηραιὸν πύργον τοῦ Σεβάν, ἔνθα ἐκάστη γωνία μοὶ ἀναμνησκει παιδικὴν τινα ἀνάμνησιν.

Δὲν ἐννοῶ καὶ βδελύσσομαι τὸν ταρχώδη αὐτὸν βίον, ὅστις τοσοῦτον ἀρέσκει εἰς τὸν σύζυγόν μου. Ἄς ἤμην τούλαχιστον εἰς τὸ ἐν Παρισίους μέγαρόν μας, τὸ ὅποτον μόλις γνωρίζω.

Ἐκεῖ θὰ ἤμην μετὰ τῶν προσφιλῶν ἀντικειμένων καὶ οἰκογενειακῶν ἀναμνήσεων, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ γάμου μου πλανῶμαι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀπὸ Τουρίνου εἰς Νεάπολιν, ἀπὸ Ρώμης εἰς Μιλάνον, ἀπὸ Φλωρεντίας εἰς Βενετίαν, χωρὶς οὐδαμοῦ νὰ εὐχαριστοῦμαι.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἀρέσκεται εἰς τὴν πυρετώδη αὐτὴν κίνησιν, ἥτις μὲ κουράζει καὶ μὲ ἐκνευρίζει. Ἰσχυρίζεται ὅτι εἴμεθα καλλίτερα ἐνταῦθα ἢ εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν ἡμέραν τινα, ἥτις ἐλπίζω νὰ μὴ βραδύνῃ. Ἐκείνο, ὅπερ μὲ ἐκπλήσσει εἶναι, διατί ὁ τόπος οὗτος, εἰς ὃν αἱ σχέσεις μας εἰσὶν ὀλιγίσται, ἔχει τόσα θέληγτρα διὰ τὸν σύζυγόν μου.

Δὲν εἰξεύρω πῶς ὁ Ὀλιβιέρους κατορθώνει νὰ γνωρίζῃ ὅλον τὸν κόσμον. Ὁπου καὶ ἂν εὐρεθῇ, εἶνε ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Διήλθομεν καιρὸν τινα εἰς Βιέννην. Ἡ διαμονὴ μας ἦν μακρὰ σειρὰ ὑποδοχῶν καὶ διασκεδάσεων. Πόσον ἀγαπητὸς εἶναι ὁ Βιενναῖος λαός ! Πόσον αἱ γυναῖκες εἶναι γοητευτικαὶ καὶ οἱ ἄνδρες εὐγενεῖς καὶ ἱπποτικοί ! Ὅποια χαρὰ διὰ σέ, τὴν εὐχαρί καὶ πρόθυμον ἂν ἦσο ἐκεῖ ! Ἐγὼ εἶμαι ἀδεξία καὶ ὀνειρεύομαι μόνον τὴν ἐρημίαν καὶ τὸν μονήρη βίον ! Ἐγεννήθη ἵνα νήθω καὶ ἀναθρέψω τὰ τέκνα μου, ἂν εἶχον. Ὑποπτεύω ὅτι ὁ Ὀλιβιέρους θὰ ἦναι δυσχερεστημένος ἐκ τῆς ἀπλότητος τῶν τρόπων μου καὶ τῶν ὀρέξεών μου, καὶ θὰ νῆχετο νὰ ἔχῃ σύζυγον ζωηροτέραν, κολακεύουσαν περισσότερον τὴν ματαιοδοξίαν του. Προσπαθεῖ νὰ μοὶ τὸ ἀποκρύπτῃ, ἀλλ' ἐγὼ πολλάκις τὸ ἐννοῶ.

Ὁ θεὸς μου μοὶ γράφει ἐνίοτε δύο γραμμάς.

Ἡ ὑγεία του μὲ ἀνησυχεῖ. Πολλάκις μοὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανέλθωμεν ταχέως.

Τούτῳ καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ.

Τὸ ἀνεκόνισσα σήμερον εἰς τὸν Ὀλιβιέρου καὶ μοὶ ἀπῆντησε δι' ὑπεκφυγῶν.

Διέρχεται μέρος τῶν ἡμερῶν τοῦ παρὰ

τῇ πριγκηπέσση Βάνδα, τῇ ἐπιφανεῖ Πολωνῇ, ἥτις ἐνυμφεύθη τὸν πρίγκηπα Καβάλλι. Ὁ πρίγκηψ εἶναι ἐνταῦθα ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀρχαίου παλατίου Μοροζίνη, ἐπὶ τῆς μεγάλης διώρυχος. Εἶνε ὑπερπλοῦτος καὶ ταξειδεύει ἀπαύστως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἀντίθεσις εἶναι καταφανὴς μεταξὺ τῶν συζύγων.

Ἡ πριγκηπέσσα εἶναι τριακονταετής, μύλις δὲ φαίνεται εἰκοσιπενταετής· εἶναι ὠραία, ξανθή, ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων τοῦ Βορρᾶ, αἵτινες ὁμοιάζουν πρὸς νηρηίδας. Ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν εἶδες εἰς Παρισίους, ἔνθα διέρχεται τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας κατ' ἔτος. Ὁ πρίγκηψ εἶναι ἐξηκοντούτης. Δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ φάσμα. Τὸ ὠχρόν, ὡς ὁ κηρός, πρόσωπόν του, ὑπὸ τὴν μελανὴν περούκην, προξενεῖ βδελυρὰν ἐντόπωσιν. Ἐνυμφεύθη τὴν Βάνδα διὰ τὴν καλλονὴν τῆς· ἐκείνη ἐνυμφεύθη αὐτὸν διὰ τὸν πλοῦτόν του. Χθὲς εἶχον εἰς τὸ παλάτιον Καβάλλι χορόν μετημφιεσμένων ἀληθῶς βασιλικόν. Ὁ Ὀλιβιέρος ἀπήτησε νὰ μὴ λείψω, καίτοι τὸ ζεύγος αὐτὸ οὐδεμίαν μοὶ ἐμπνέει συμπάθειαν. Ἡ Λαφεριέρ μοὶ ἔπεμψε, κατὰ τὰς ὁδηγίας μου, ἐνδυμασίαν Ἀναγεννήσεως, ἐξ ἧς ὁ Τιτιανὸς ἠδύνατο νὰ ἐμπνευσθῇ. Ἡ Πολωνὴ εὗρεν αὐτὴν θαυμασίαν. Μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα, τὸ ὁμολογῶ. Ἐν τούτοις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἤμην μελαγχολικωτέρα τοῦ συνήθους.

Ἄμα τῇ ἐπανάδῳ μας ὁ Ὀλιβιέρος μοὶ ἐξέφρασε τὴν δυσαρέσκειάν του δι' ἀρκούντως ζωηρῶν λόγων.

— Δὲν γνωρίζω, μοὶ εἶπε, πῶς νὰ φερθῶ διὰ νὰ σὲ διασκεδάσω.

Θὰ ἦτο εὐκολόν. Ἐγὼ δὲν ἐγεννήθην διὰ τὸν θόρυβον, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν.

Μοὶ ἐφάνη ἐπίσης, ὅτι οἱ μεγάλοι γαλανοὶ τῆς Βάνδας ὀφθαλμοί, μὲ ἠτένιζον μετὰ καταφρονητικῷ οἴκτου καὶ ἐπλήγην εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁμολογῶ εἰς σέ, καλὴ μου Λουίζα, ἥτις εἶσαι ἡ καλλιτέρα μου φίλη, ὅτι εἶμαι ζηλότυπος.

Ἡ πριγκηπέσσα μοὶ ἐμπνέει δυσπιστίαν. Ἐχῶ ὀλίγην πείραν, ἀλλ' εἶδον αὐτὴν ἀνταλλάσσουσαν μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου βλέμματα, ἐξ ὧν πολλὰ ἠννόησα.

Καὶ μάλιστα πρὸ ἑξ μηνῶν εἰμεθα νυμφευμένοι!

Χαῖρε, ἀγαπητῇ μου Λουίζα. Πότε θὰ ἐπανιδωθῶμεν; Πότε θὰ λήξῃ τὸ ταξιειδὸν τοῦτο, τὸ ἀπελπιστικόν, ὡς εἰ εὐρισκόμεθα εἰς τὸν ἀρκτικὸν πόλον, ἐν μέσῳ τῶν πάγων.

Γράψον μοι εἰς τὸ θλιβερόν τοῦτο παλάτιον, τὸ καταλλήλως ὀνομαζόμενον τοῦ Σταυροῦ, (della Croce) ἔνθα εὐρίσκομαι ὡς ἐξόριστος, καὶ δός μοι θάρρος.

Ἡ φίλη σου
Ἐλένη.

Γ. Γ. Ἀνοίγω πάλιν τὴν ἀτελεύτητον ταύτην ἐπιστολήν, ἵνα σοὶ ἀναγγείλλω θλιβεράν εἰδησιν.

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἡμῖν, ὅτι ὁ θεὸς μου ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας.

Καὶ παράδοξος σύμπτωσις! παρ' αὐτῷ εὗρον νεκρὸν ἐν τῷ δωματίῳ του, τὸν πιστόν του Διονύσιον.

Ἀπερχόμεθα ἐσπευσμένως ἐκ Βενετίας.

Θλιβόμαι, ὅτι δὲν ἤμην παρούσα κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ προσφιλοῦς μοι θεοῦ.

Ἐλένη.

Ἡ ἄλλη ἐπιστολὴ ἐστάλη ἡμέρας τινὰς πρότερον εἰς τὸν κόμητα Ὀλιβιέρου ὑπὸ τῆς Φελισίδος.

Ἰδοὺ αὕτη:

Ἀγαπητὲ κόμη.

Δὲν ἀσχολεῖσαι ποσῶς περὶ τῆς προστατευομένης σου. Λέγω μάλιστα, ὅτι πέραν τοῦ δέοντος παραμελεῖς αὐτήν. Συμβαίνουν ἐν τούτοις πράγματα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ μάθης. Θὰ σὲ ἐπληροφόρουν ταχύτερον, ἂν ἐγνωρίζα ποῦ νὰ διευθύνω τὰς ἐπιστολάς μου. Τὴν εἰς Βενετίαν διαμονὴν σου ἔμαθον παρὰ τινος πελατιδὸς μου, τῆς πριγκηπέσσης Βάνδας Καβάλλι, ἥτις μοὶ γράφει περὶ σοῦ, παραγγέλλουσα μοὶ ἀντικείμενά τινα, ὧν ἔχει ἀνάγκην.

Ἡ Σολάνζη ἐξευγενίζεται.

Σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ ἐκπλαγῇς διὰ τὴν μεταβολήν. Ἰσως δὲν ἐξετίμησας ἀκριβῶς τὴν ἀξίαν τοῦ θησαυροῦ, τὸν ὅποιον μοὶ ἐνεπιστεύθης.

Ἡ ἐκπαίδευσίς τῆς ἐν τούτοις ἐβράδυνε κατὰ τρεῖς μῆνας, καθ' οὓς ἠναγκάσθη νὰ διαμείνῃ εἰς τινα ἐξοχὴν, περὶ τῶν Παρισίων, δι' αἰτίαν, ἣν δὲν ἀγνοεῖς.

Ἔτεκε πρὸ πέντε ἐβδομάδων υἱόν, ὃν ὠνόμασεν Ἰακώβον-Ὀλιβιέρον... Φαρζεάς.

Ἐπανῆλθε πρὸ δέκα ἡμερῶν εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, καί, τολμῶ εἰπεῖν, ὅτι ὑπὸ πάντων θαυμάζεται.

Ἄλλως τε, ἐπιδεξία ὡς σειρήν, δύναται νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ ἄνευ τῆς προστασίας σου.

Μετὰ ἑξ μῆνας, θὰ μοὶ εἴπῃς εἰδήσεις, ἂν δὲν ἔχῃς πλέον τοὺς αὐτοὺς λόγους νὰ ἀγαπᾷς τὴν Ἰταλίαν.

Ἡ ἀφοσιωμένη φίλη σου
Φελισίς.

[Ἔπεται συνέχεια].

*Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ ὑπάγετε εἰς τῆς ῥαπτρίας μου καὶ νὰ τη εἰπῆτε, ἀντὶ νὰ μοι κάμῃ τὸ κυανοῦν φόρεμα, τὸ ὅποιον τῇ παρήγγειλα, νὰ μοι κάμῃ ἐν ῥοδόχρουν, ἐὰν εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ μεταβάλλω γνώμην.

— Πηγαίνω, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κυρία,

1. Ἡ εἰκὼν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 281 φύλλου ἀνήκει εἰς τὴν σελίδα 563, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν 546, ὡς ἐσφαλμένως ἐσημειώθη.

πολὺ μακρὰν τοῦ νὰ ὑποθέσῃ διατί ἡ Ἀντωνίνα προετίμα αἴφνης τὸ ῥοδόχρουν τοῦ κυανοῦ.

— Εἶναι ὀλίγον μακρὰν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἀλλὰ δὲν θὰ καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν ἄνευ ὑμῶν.

Ὁ ἐπίλογος οὗτος ἐφάνη κολακεύων τὴν κυρίαν Ἀγγελικὴν, ἥτις, περιβληθεῖσα τὸ περιώμιον καὶ τὸν πῖλόν τῆς, ἀνεχώρησεν.

— Ἡδυνάμην νὰ στείλω τὸν ὑπηρετήν, εἶπεν αὐτῇ ἡ Ἀντωνίνα χαμηλοφῶνως, ἀλλὰ θὰ μοι ἔκαμνε καμμίαν ἀνοησίαν.

— Ἐχετε δίκαιον.

— Ἀγαπᾶτε τοὺς κεκρυφάλους, κυρία Ἀγγελικὴ;

— Διὰτί;

— Τοὺς ἀγαπᾶτε;

— Μάλιστα, τοὺς ἀγαπῶ.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ ἤξεύρω.

— Θὰ μοι δωρήσῃ κανένα κεκρύφαλον, διελογίσθη ἡ παιδαγωγὸς κατερχομένη· φθάνει μόνον νὰ ἐκλέξῃ μὲ ἐρυθρὰς ταινίας!

— Τὸ ὄνομα ἐπέφερε τὸ ἀποτέλεσμα· εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Νισσέττα· ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Εἶναι χαρίσσω ἡ μικρὰ αὐτὴ κόρη.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Νισσέττα εἶχεν ἀνοίξῃ τὸ κυτίον τῆς.

— Καθήσατε λοιπόν, εἶπεν αὐτῇ ἡ Ἀντωνίνα, θὰ ἔχετε περισσοτέραν ἄνεσιν.

Καὶ ταῦτοχρόνως ἡ δεσποινὶς Δεβῶ ἔσυρε τὸ κάθισμά τῆς πρὸς τὸ τῆς Νισσέττας καὶ ἔθηκε τὸ κυτίον ἐπὶ τῶν γονάτων.

— Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε τὸ ῥοδόχρουν, δεσποινίς, εἶπεν ἡ Νισσέττα, ἰδοὺ μικροὶ κεκρύφαλοι νυκτερινοί, χρώματος τριανταφυλλιοῦ, οἱ ὅποιοι θὰ σας ἀρέσουν.

— Λοιπὸν σῆς πωλεῖτε εἰς τὴν κυρίαν Δεπερέ; ἐπανάλαβεν ἡ Ἀντωνίνα.

«Ἦλθαμεν εἰς τὸ προκείμενον», ἐσκέφθη ἡ Νισσέττα.

— Ναί, δεσποινίς, ἀπεκρίθη.

— Ποῖαν ἡλικίαν ἔχει ἡ κυρία Δεπερέ;

— Εἶναι ἀκόμη πολὺ νέα· εἶναι τριάκοντα ἐννέα ἐτῶν· καὶ βέβαια εἶναι νέα, προσέθηκεν ἡ Νισσέττα διὰ φυσικωτάτου τόνου, ὅταν συλλογίζεται τις ὅτι ἔχει υἱὸν εἰκοσιτριῶν ἐτῶν.

— Ἀ! ἔχει υἱόν, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα υποκρινομένη ὅτι δίδει μεγίστην προσοχὴν εἰς κεκρύφαλον, ὃν ἡ Νισσέττα τῇ εἶχεν ἐγγχειρίσῃ.

— Ναί, ὑπέλαβεν ἡ ῥάπτρια, ἔχει υἱόν, νεανίαν θελκτικόν, γλυκύν, πλήρη πνεύματος καὶ καρδίας καὶ ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του!.

— Τὸν γνωρίζετε; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἥς ἡ φωνὴ ἤρξατο τρέμουσα.

— Πολύ· τὸν βλέπω συχνὰ εἰς τῆς κυρίας Δεπερέ.

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς κεκρύφαλος μοῦ ἀρέσκει ἀρκετά, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἀλλάσσει θέμα ὁμιλίας.

— Θέλετε, νὰ τον δοκιμάσετε, δεσποινίς; ὑπέλαβεν ἡ Νισσέττα ἐγειρομένη καὶ